

SAR

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑ 1936

ΕΚΔΟΣΗ "ΚΥΚΛΟΥ,"

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ—ΠΟΙΗΜΑΤΑ—ΑΘΗΝΑ 1933

ΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ—ΠΟΙΗΜΑΤΑ—ΑΘΗΝΑ 1934

ΑΣΤΕΡΙΑ—ΠΟΙΗΜΑΤΑ—ΑΘΗΝΑ 1935

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑ 1936

ΕΚΔΟΣΗ "ΚΥΚΛΟΥ,"

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Με τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ
χρόνος κ' οἱ ἀναγνώστες μου
θὰ φανερώσουν τὸ πλάτος
τῆς μη ἀπλῶς ἐρωτικῆς τους
σημασίας, δημοσιεύω αὐτὲς
τὶς πρόζες, ποὺ οἱ πιὸ σκόρ-
πιες στιγμὲς τοῦ βίου μου
ἐγέννησαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΗΣ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗΣ ΜΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ γυναῖκα:— Γιάτί μέ ρωτᾶς γιά τήν ψυχὴ μου ; Ὅταν ἀκούω τὴ λέξι "ψυχὴ,, νιώθω μιὰ ἀγνοια ἀσυγχώρητη!

I

Εἶπες, καὶ δὲ μιλοῦσες παρὰ στὸν ἑαυτὸ σου· Ὅταν εἴμεθα δυὸ πού ἀντικρύζουμε τὸ θάνατο, κλέβουμε ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλο κάποιαν ἐλπίδα κάποια ἰσχνὴ βεβαιότητα στήν ὑπόστασι μιᾶς ἀκέραιας οὐσίας πού δὲν καταστρέφεται ποτέ. Ἀντλοῦμε θάρρος μακριὰ ἀπ' τὴν εἰκόνα μας, προσποιούμενοι πὼς θεσπίζουμε μιὰ θεσπέσια ἀνυποψίαστη στοὺς πολλοὺς ἀφάνταστα πλατεῖα ὑπαρξή· ὅπου χωρᾶμε ἐγὼ ἐσύ, καὶ ἴσως ἀκόμα ὅσοι τρέφουνε συμπάθεια πρὸς ἐμᾶς. Μᾶς φαίνεται πὼς ἐκεῖνο τὸ ἴδιο δέος, πού ἀξαφνὰ ἀποκαλύπτεται ὅταν ἀτενίζουμε τὴ μοναξιά μας, τώρα μᾶς ἀγναντεύει καὶ πολιορκεῖ ἀλλάζοντας ὄψη, παίρνοντας ἓνα πιὸ ἥπιο πρόσωπο, καὶ γίνεταί σεβασμὸς σὲ μιὰ ὄντοτητα πληρέστερη, ἄρα πιὸ ἡσυχῆ, διάφορη ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μας. —

Ἴσως ἡ σκέψη μου ἴδια μὲ τὴ δική σου. — Εἶναι
μιά στιγμή, πού ὁ ἄνθρωπος χάνει τὴν τιμὴ του, καὶ
δὲ τὸ νιώθει· μάλιστα πιστεύει πὼς ἡ υἰγεία σου τυ-
χαίνει περίσσια ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος καταλαβαίνει τὴν
ὑποχρέωση κ' αἰσθηματοποιεῖ τὴν ἄνεση νὰ ξοδέψει
τὸν ἑαυτό του νὰ χαρίσει ἀφειδῶς τὴν εὐμάρεια του·
τότε, ἀλήθεια, διαστρεβλώνει τὴν εὐθύτητα ὅπου προ-
ορίζεται, μειώνοντας τὸν ἐγωισμό του. —

II

Μοῦ εἶπες· — Θέλω νὰ πεθάνω, ἀλλὰ νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψεις κ' ἐσύ! — Δὲν καταλαβαίνω αὐτὸ τὸ φόβο τοῦ θανάτου, αὐτὴ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς συγκατάβασης τοῦ ἄλλου ἀγνάντια στὸ θάνατο. Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄ λ λ ο ς γιὰ σένα ὅταν ἐκλέγεις κάτι τό σοβαρό, καὶ μοναχὴ σου παίρνεις ἀπ' τὰ μαλλιά τὴν τύχη. Εἶμαι ὁ ἀνυπόφορος ἄλλος, ὁ ἀπροσκάλεστος μάρτυρας. Ἐσύ φροντίζεις νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὸ τὸ πέρασμά σου, ἔτσι, ποῦ καὶ ἡ κατοπινὴ ἐξαφάνιση νὰ εἶναι ἓνα γλύστημα στὸ κενό· γιὰ νὰ μὴ θορυβηθεῖ ὁ ὑφιστάμενος κόσμος. Ἄλλὰ τότε γιατί προστρέχεις σ' ἐμένα, τὸν τυχαῖο σύντροφο, καὶ ζητᾷς τὴ γνώμη μου; Ποιὰ καλοπροαίρετη συμβουλὴ μπορῶ ἐγὼ νὰ σοῦ προσφέρω;

Ἄπο τοὺς δύο μας λείπει ἡ ἐνιαία πνοή, ὁ ἴδιος συλλογισμὸς γύρω ἀπ' τὰ ἐγκόσμια· μᾶς ἔνωσε μιὰ ἀμφίβολη ὁμοιότητα στὶς ψυχές. Ἡ στέρηση ἀπὸ γό-

νιμο ἔδαφος ποῦ νιώθαμε κάτω ἀπ' τὰ πόδια, ἐκαταστάλαξε στὰ βλέμματά μας ποῦ τῆ σύμπτωση πόνου ἔκριναν ἀμοιβαία συμπάθεια. Ἄλλὰ τὰ πράματα ἔχουν σαφῶς τεθεῖ ἀπὸ τὸν Πλάστη· μπορεῖ γιὰ τὰ καθέκαστα νὰ ἐπαρκεῖ ὁ κοινὸς μόχθος, μόνοι ὅμως ἀντιμετωπίζουμε τὸ πᾶν, δηλαδὴ τὸ δίχως πρόσωπο σύμπαν.

Ἐσὺ νοιάζεσαι γιὰ τὴ σκέψη μου! Ἡ ἀδυναμία σου — ὁ ἔρωτας ἠσύχασε ἀπὸ καιρὸ — ἔρχεται πρὸς συνάντηση τῆς ματαιοδοξίας μου· βλέπω· καὶ τῶν δύο μας δὲ δούλευσαν ἀρκετὰ τὰ πνεύματα, δὲ σήκωσαν ἀπὸ πάνω τους τὴν αἰσθηματικὴ σύγχυση, ὥστε νὰ πηγαίνει ὁ καθένας μας ἴσια στὴ μοῖρα ποῦ ὁ νοῦς τοῦ ἀναθέτει· καὶ τώρα, ποῦ ὁ χρόνος βιάζει τὴν ἀπόφαση, ἡ περισυλλογὴ μας, ἀκόμα ὅπως ἄλλοτε, περισσεύει.

Ἔτσι, ἐσὺ ἀποθυμᾷς τὸ θάνατο, ἀλλὰ, προσηλωμένη στὴ μορφὴ μου, θυμᾷσαι τὸν κόσμον ποῦ ἀψήφησες — καὶ δὲ τὸ ξέρεις!

III

Εἶσαι ἐλεύθερη. Δὲ σ' ἔχω στὴν κατοχὴ μου. Ὃταν
μοῦ ὠμολόγησες πὼς πιότερο ἀπ' ὅλα λάτρεύεις τὴν
ἐλευθερίαν σου, ἐνίωσα πὼς ἄθελά μου εἶχα γυρέψει
νὰ σοῦ τὴν ἀφαιρέσω· ἀλλὰ ὕπουλα, ποῦ σ' ἔβλεπα
νὰ μὴν προσέχεις, βυθισμένη σὲ μιὰν ὑπέρμετρη χα-
ρὰ ἢ σὲ μιὰ ἀπέραντη θέα, νὰ βγαίνεις ἀπὸ τὸ ἴδιο
σου πνεῦμα ν' ἀφοσιώσῃς σὲ μιὰ ζωὴ σταματημένη,
ἔδιωχνες ἀπὸ τὸ εἶναι σου τὴν ἀληθινὴ εὐφυΐα του,
ἀπαρτοῦσες ἐκείνη τὴ δύναμη ποῦ διαρκῶς σὲ ἀνα-
νεώνει σὲ δείχνει ἕτοιμη καὶ παρούσα. Σὲ ὤθησα
πρὸς τὴν περιπέτεια πρὸς τὸ ὄραμα, καὶ ἴσως μέσα
μου ἔτρεμε μιὰ ἐλπίδα· νὰ παραμείνεις ἐκεῖ, νὰ μὴ
σοῦ εἶναι βολετὸ νὰ ἐπιστρέψῃς, μάταια νὰ συσπεί-
ρῃς ὅταν σὲ κεντρίσει ἡ νοσταλγία· καὶ ἡ ἀνάμνηση
ἀκόμα νὰ σοῦ φευγε.

Ἄλλὰ ἐσὺ δὲ δίδεσαι. Βασανίζεσαι νὰ δοθεῖς,
ἀλλὰ δὲ σ' ἀφίνει κάποιος ἄνεμος, κάποια φούρια

πού σηκώνεται από τὰ σπλάχνα σου, ὅταν πάει νὰ μεστώσει ἕνας δικός σου πόθος γιὰ ἡδονὴ γιὰ μέθη πού λιγώνει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Δὲ χαίρεσαι μιὰ τελειωμένη ἀνθρώπινη χαρὰ, δὲν πιάσχεις ἕνα τίμιο συμμετρικὸ πάθος· δὲν παίρνεις ἀπὸ τὰ χάρδια πού ἔχουν οἱ μέρες οἱ κλειστές, οἱ μέρες πού μοιάζουν δωμάτια γιὰ γάμο καὶ γιορτὴ. Ἀκολουθεῖς μιὰ γραμμὴ πού συστρέφεται γύρω ἀπ' τὸν ἑαυτὸ σου· καὶ λάμπεις σπέρνεις φῶς, ἀλλὰ ἡ φωνὴ σου εἶναι χλωμὴ· θέλεις τὴ βοήθεια τοῦ πλησίον, γιατί δὲν ξέρεις ἀπὸ ἔργα δὲ γνωρίζεις ἀπὸ θεωρία πού νὰ ὑπερβαίνει τὸ χρόνο καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

IV

(Ὁ λυρισμὸς δὲν εἶναι ἄλλο παρά ἢ πλήρεια αἰ-
σιοδοξία μας).

Ἐκ τῆ φύσης σου φεύγεις, τώρα πού νιώθεις πῶς ὑπάρχεις. Τώρα καταλαβαίνεις τὸ φοβερὸ ἐμπόδιο τοῦ χρόνου, τὴν ἀναπότρεπτη μικροπρέπεια τοῦ θανάτου· καὶ ποθεῖς τὴν προσήλωση σὲ τούτη τὴν ἀλήθεια, σ' αὐτὸ τὸν ἑαυτὸ σου πού βγήκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ χάος, καὶ γέμισε μὲ τὴν πεποίθησή του σὰν ὀγκῶδες φῶς τὸ κενό, προίκησε μ' ἓνα μοναδικὸ παλμὸ μιὰ καρδιά πού πήγαινε νὰ ξεψυχήσει.

Σὰ μιὰ στιγμή ὑπῆρξες στὸ παρελθόν· τώρα μετουσιώθηκες, καὶ παρδαλὴ εἰκόνα τοῦ βίου σου βλέπεις τὶς χτεσινὲς ἀγάπες. Γιατὶ ὁ ἑαυτός σου δὲν πλαγιάζει ἐκεῖ· τρέχει μπροστά, καὶ αὐθόρμητα σηκώνεσαι νὰ τὸν προφτάσεις, γιὰ νὰ εἶσαι ἐσύ, νὰ εἶσαι· σὺ πρὶν σκορπιστεῖ ἡ πίστη, κάθε πίστη, ἀπὸ τὸ σύμπαν.

Τώρα δὲν ἔχεις πιά καμώματα· δὲν κρύβεσαι, δὲν
ὀπισθοχωρεῖς· γιατί στὸν ἀνοιχτὸν ἀγῶνα ἡ τύχη
σου, ὁ ἀγῶνας ἡ τύχη σου εὐγενική συμπεριφορὰ
θ' ἀναδείξουν. Κ' ἡ μοναξιά σου, ἂν χαθεῖ ἡ εἶδή σου,
σὰν ἄγαλμα θὰ παραμείνει.

V

Χωρίς αγνότητα δὲ φτιάχνουμε τίποτα τὸ ἀληθινό. Κ' ἐσύ, ἡ ἄσπιλη, ἀποσύρεσαι! Μοῦ ἀφαιρεῖς τὴν ἐλπίδα νὰ πάρω τὴν ψυχὴ σου μὲ τὶς χοῦφτες, νὰ πῶ ἀπ' τὸ νερό της! Δὲ θ' ἀνθέξω πιά· θὰ σὲ μαστιγώσω, ἴσαμε νὰ κλάψεις πικρὰ δάκρυα νὰ χυθεῖς ἔξω ἀπ' τὸν ἑαυτό σου νὰ σκορπίσεις στὸν ἄνεμο τὴν περηφάνεια!

VI

— Σήμερα δὲν ἀγαπάω πιά. — Τὸ εἶπες μὲ παράξενη σκληρότητα, προσπαθώντας νὰ μὴ μὲ κυττάξεις, τόσο φοβόσουνα νὰ διαβάσεις στὰ μάτια μου μιὰ ἐκπληξη ποὺ θὰ ἦταν καὶ ἡ δική σου! Ἄλλὰ, ἂν δὲν εἶδα τὸ βλέμμα σου, μολαταῦτα σὲ πίστεψα· εἶχε τέτοιο χρῶμα ἢ μιλιὰ σου, τέτοιο βάρος ἢ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε τὰ λόγια, ὥστε ἐγὼ δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ· ἔστρεψα ὅλη μου τὴν προσοχὴ στὴ μορφὴ σου θέλοντας ν' ἀγκαλιάσω τὴν ὑπόστασή σου, νὰ δῶ ἂν ὀλάκερη ἔφεγγε στὸ σημεῖο ποὺ ἔδειχναν τὰ λόγια. Τότε κατάλαβα τὴν εἰλικρίνεια σου καὶ τὸν τρόπο της· ἔνωσα τὴν πραγματικότητα ποὺ ἔθιγε ἢ διάθεσή σου.

— Σήμερα δὲν ἀγαπάω πιά. — Ἦθελες νὰ πεῖς πῶς ἀγαπᾷς τὸν ἑαυτό σου τὸν προορισμό σου· ἀλλὰ ἕναν ἑαυτό σου ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο παρά ὁ ἑαυτός σου (κι ὄχι ἡ αὐταπάτη τῆς ἐνότητος ἐνῶ εἴμεθα δύο, ποὺ δημιουργεῖ ὁ ἔρωτας), ἕναν προορισμὸ γύρω

ἀπὸ ἓνα πρόσωπο, τὸ δικό σου. Καὶ γιὰτί μ' ἐκτιμοῦ-
σες, γιὰτί μὲ τοποθετοῦσες πάνω ἀπ' τὸν ἑαυτό σου
τις στιγμὲς ποὺ ἔπαυες νὰ σκέπτεσαι κ' ἐπέστρεφες
στὸ παλαιό σου ἦθος, γι' αὐτὸ ἐπέμενες στὴ γνώμη
σου χωρὶς σχεδὸν καμμιά μελαγχολία γυναίκεια·
— Ἐσὺ δὲ μ' ἀγαπᾶς.— Σὰ νὰ ζητοῦσες νὰ φέρεις
τὰ πράματα στὴ θέση τους, νὰ διευθύνεις κ' ἐμένα
κ' ἐσένα ἐκεῖ ὅπου ἄλλωστε αὔριο θὰ μᾶς ὀδηγοῦσε
μόνος του ὁ οἷστρος μας, μακρὰ ἀπὸ ἀγάπῃ κ' ἔρω-
τα, στὸ ἔργο.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

VII

Θὰ μάθουμε μαζί νὰ σωπαίνουμε· ὁ ἕνας θὰ διδάξει στὸν ἄλλο τὴ διάκριση τοῦ ἀνθρώπου ἀγνάντια στὴ μυστικὴ πνευματικὴ τροφή του, ἐκεῖνο τὸ δυσκατάληπτο σεβασμὸ πρὸς τὰ μελλούμενα, ποὺ κ' οἱ δυὸ ἀγνοοῦμε. Ὁ καθένας μας ἀπὸ κάποιον καιρὸ στοχάζεται τὴν περιωπὴ τοῦ ἄλλου, κι ὅταν ἀκόμα ὁ νοῦς του πέφτει κάθετα στὸν ἑαυτὸ του· λογαριάζει τὸν ἄλλο γιατί ὁ ἄλλος, ὁ ἀναντικατάστατος ἄλλος, πλημμυρίζει τὴ σκιά ὅπου τὸ εἶναι μας περνάει θερμαίνει μὲ τὴν παρουσία του μιὰ ἀτμόσφαιρα πού, ἀλλοιῶς, δὲ θὰ ἄχνιζε τέτοιαν εὐθυμία τέτοια μετρημένη ἀναπαμένη χαρὰ. Κ' ἐσὺ ὀφείλεις νὰ τὸ ξέρεις· μόνοι μας σκάβουμε τὴ χαρὰ, ἀλλὰ ἀπροκάλυπτη καὶ ἰλιγγιώδη σὰν ἄβυσσο!

VIII

Θαρρῶ πὼς ὅλα εἶναι ψέματα καὶ πλαστή ἡ ἔνδεια ποῦ νιώθω ἀπὸ σένα· δὲ σ' ἀγαπάω τυφλά, δὲ θυσιάζομαι γιὰ σένα· ἡ σιωπὴ μας δὲν ἔνοχλεῖ μονάχα ἐσένα. Ἡ ζωὴ, ὅπως γιὰ κάθε ἄνθρωπο, καὶ γιὰ μᾶς δὲν εἶναι ποιητικὴ. Θέλω νὰ πῶ, πὼς κ' ἐμεῖς δὲ μπορούμε αἰωνίως νὰ φτιάχνουμε αὐτεξούσια τὴ ζωὴ μας, κάποτε ἀφαιρούμεθα, κυτιάζουμε γεμάτοι ἔγνοια ἓνα μικρὸ ἑαυτὸ μας, σὰ νὰ εἴμεθα ἄρρωστοι. Τότε γινόμεθα κατώτεροι, πρόστυχοι σχεδόν... Καὶ τὸ νὰ λέμε, ἐμεῖς, πὼς ὅλα εἶναι ψέματα, δὲν εἶναι τάχα πρόστυχο αὐτό;

IX

ὦ, αὐτὴ ἡ κουβέντα ἀνάμεσά μας, σὲ τέτοια οἰκειότητα ψυχῆς ποὺ ὁ καθένας νομίζει πῶς μιλά μὲ τὸν ἑαυτὸ του, δὲν ἀποτελεῖ ἀσέβεια πρὸς τὰ σώματά μας, ποὺ ὑποχρεώνονται νὰ ἀπουσιάζουν; Μὲ ἀκοῦς, κι ἀπὸ τὸ σῶμα σου μονάχα τὰ μαλλιά ζοῦν· τὰ μάτια σου ἀσπάζονται τίς ἰδέες, γίνονται ἤσυχα, κοίτη ποὺ δὲν μολύνεται ἀπὸ σπέρμα· ἀλλὰ τὰ μαλλιά σου θυμοῦνται τὰ παρήγορα χάδια, φέρνουν ἀκόμα ροὴ αἰσθήσεων ἀνέμους ἀνατριχιάσματα. Καὶ ξέρω ὅτι μπορῶ νὰ τὰ φιλήσω κι ἂν τὰ φιλήσω, ξαναρχινᾶω ὀλάκερη τὴ ζωὴ μου ἀποκτάω ξανά τὴν ἀθωότητα τῆς περιπέτειας.

Τόσο εἶσαι ἀγνή ποὺ μοιάζεις διαφανῆς. Ὅταν ὁ πόθος ἀνεβαίνει στὰ χεῖλη μου, τὰ μάτια σου στίλβουν σὲ μιὰ παρατεταμένη ἀναμάρτητη ὑπεροψία σὲ μιὰν αἴγλη καμωμένη μὲ δάκρυα καὶ χαρὲς παιδιῶν· τὸ ἔνστιχτό σου δὲν κρύβεται πιά, ἀνθίζει στὸ μειδίαμα τοῦ προσώπου, πνίγει τὰ γέλοια καὶ χαιρετάει τὸ ἄπειρο...

X

«Ὁ ἐπίσημος ξένος» σ' ἐπισκέπτομαι πάντοτε
μὲ τὴν πρόθεση νὰ σοῦ ἀποσπάσω μιὰ μετάνοια,
καὶ πάντοτε μοῦ ἐπαρκεῖ ἡ γλυκεῖα ἀντίληψη ἑνὸς
κόσμου ποὺ ὑπόκρουσέ του ἔρχεται ἡ φωνή σου· ἑνὸς
κόσμου ὅπου ὄλη μας ἡ λαχτάρα γιὰ συντροφιά γιὰ
συμβίωση, μπαίνει καὶ διαλέγει τὸν τόπο τῆς διαμο-
νῆς. Γνωρίζω μιὰ χώρα ὅπου ὁ λεπτότερος πόθος
μου ἔχει σαφήνεια· ἐσένα σὲ φυλάω κοντά μου, κ' ἡ
ἐπιμονή σου νὰ μὲ ἀπαρνηθεῖς κ' ἡ δίψα σου νὰ πά-
ρεις ἀπὸ μένα κάποια οὐσία, ἔγιναν ἕνα· μιὰ νωχέ-
λεια κι ἀπὸ τοὺς ὀρίζοντες πρὸ ἀλαργινῆ, γιατί τὰ
σώματα στὸ πλησίασμα δὲν κοπιάζουν, καὶ τὰ ἐρω-
τικά βάσανα ἀδρανοῦν, τώρα ποὺ ἐπίκειται ἡ μέρα
ν' ἀντλήσει ἀπὸ τὰ μάτια μας τὸ χρῶμα κι ἀπὸ τὰ
λόγια μας τὰ λαμπρά της ὄρια.

Ἀθήνα, Δεκέμβρης 1935 — Φλεβάρης 1936.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000074184

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

5824

100
A11059

